

Éberség és szellemi tisztánlátás¹

Egon Olsson

Bármilyen korban élünk is, mindkettőre szükségünk van. Ez alól a mi korunk sem kivétel. Éberségre és szellemi tisztánlátásra van szükségünk a hit és az üdvösség érdekében. Divatok és vélemények fenyegetik a hitet. Néha egészen nyílt és direkt módon. Máskor alattomosan és csalárdul. Ébernek kell tehát lennünk.

A valódi éberség megkívánja, hogy tudjuk mi fölött örködünk. Ha ezt nem tudjuk, akkor csak gyanakszunk vagy nagy általánosságban panaszkodunk. Isten igéje, valamint Krisztusnak és a megváltásnak ezen az Igén nyugvó megvallása az, amit nem veszíthetünk el.

Ébernek lenni Isten Igéje előtt azt jelenti, hogy szilárdan kitartunk ezen abszolút igazság mellett és hagyjuk, hogy ez az igazság rányomja bélyegét az életünkre. Az élő Isten megmutatja nekünk az igazság ismertető jegyeit az Igében, amelyet nekünk adott. Az a mi munkánk és állandó törekvésünk, hogy kövessük az Isten által adott utat. Nem filozófiákban és múlandó eszmeáramlatokban keresünk támaszt. Isten maga ismerteti meg velünk Igéjét a Szentlélek által. Felhasználjuk az ajándékokat, amelyeket nekünk adott, ilyen az értelem, az érzelem, a fantázia. Ezek készségek, amelyek Isten kincseinek feltárásában segítenek, nem pedig Isten ellen használandó fegyverek.

A megváltás egyedül Jézus Krisztusban van. Ezt az igazságot nem adhatjuk fel. Időnként megpróbálnak félrevezetni, és azt mondják, hogy az emberek ma nem egy irgalmas Isten után kutatnak, hanem azt kérdezik, hogy egyáltalán van-e Isten és van-e az életnek értelme. Valóban, az emberek ezt kérdezik. De akkor vajon nem az egyház és a gyülekezet feladata, hogy az embereknek Isten kérdéseit feltegye? Ez egyike nagy feladatainknak. Itt van szükség a bátorságra. Ma az ember megdöbbenő mértékben helyezte önmagát a középpontba. Nehéz és kényes feladat megkérdőjelezni az ember öndicsőítését és megmutatni neki Isten előtti valódi és igazi helyét. Bátorságon kívül bölcsesség és szeretettel teli hozzáállás szükséges. Az aki fel meri vállalni a feladatot, hogy megmutassa az embernek Isten előtti valódi helyét, az számolhat a megnemértéssel, és a mocskolódás egész arzenáljával, amelyet a világ a keresztény hitre zúdít.

Az éberség alázatosságot követel tőlünk. Be kell látnunk, hogy sok hiányosságunk van Isten Igéjének mélyebb megértésében. Alázatra van szükségünk mások meggyőződése és gondolatai előtt is. Tudatában kell azonban lennünk, hogy létezik egy veszélyes határ, ahol a hamis tolerancia kezdődik. Végső soron minden alázat azon a bizalmon nyugszik, hogy Isten meg tudja teremti az életteret Igéje számára a mi közreműködésünk nélkül is. Az első és legfontosabb, hogy belássuk korlátainkat. Amikor merünk egészségesen tekinteni a korlátainkra, akkor tudjuk Isten ajándékaként elfogadni a helyes önbizalmat.

A Krisztushívőnek ma egyre éberebbnek kell lennie. Több kárt okozott nekünk a régi egyházi rendszer mint gondolnánk. Svédországban sokak lelke mélyén él még az atyák egyháza, sokakéban, akik nincsenek megbékélve azokkal a viszonyokkal, amelyek ma uralkodnak az egyházban. Szomorúak és panaszkodnak, de elfelejtik, hogy a segítség az Úrtól jön. Ha az

¹ http://www.missionsprovinsen.se/vaksamhet_och_andlig_klarsyn.htm

ember elfelejti, hogy a segítség az Úrtól jön, akkor könnyen szem elől veszi azt is, hogy ennek milyen következményei lehetnének a Svéd Egyházban az egyes hívő számára. Ébredésnek kell végbemennie a kérdés súlya alatt, amelyet kénytelenek vagyunk felvetni: Továbbélhet-e a bibliai keresztény hit a Svéd Egyházban? Ha itt nem, akkor hol él tovább? A fojtogatással, amellyel egy bizonyos politika ma a Svéd Egyházat a kezében tartja, buzgó munkával kell szembeszállni, és az embereknek világos látásmódot adni Isten Igéjének igazságairól és a hitvallásról. Mélyreható összefogásra van szükség a hit és az örök üdvösség valósága körül. Ebben az összefogásban mindenkit örömmel látunk. Imádkozzunk a jó, egészséges éberségért, amely bátran mer bízni abban, hogy minden Isten kezében van.

Az éberség a szellemi tisztánlátáshoz is szükséges. A kettő közel áll egymáshoz. A szellemi tisztánlátásra szükségünk van. Több ez mint tiszta értelem és éles elemzőképesség. Ez az Úr ajándéka barátai számára, akik Hozzá közel élnek és nem lehetnek meg az Ő Igéje és vezetése nélkül.

Mit látok, amikor tisztán látok? Azt látom, amit Krisztus látnom enged. Ő meg akarja osztani velem, amit fájdalommal látott. Amit Krisztus látnom enged, az hogy a kapu, amely az életre vezet keskeny és szűk. Kevesen vannak, akik ezen az úton mennek. A szellemi tisztánlátás emberének a lelkiismeretébe égette Krisztus a kérdést: "ezen az úton haladsz?" Amíg ez a kérdés eleven, Krisztus közelségében, tisztán lát az ember. Amikor ez a kérdés elhal, az ember eltéved. Csupán önteltség és üresség marad vissza. Anélkül, hogy megértené vagy sejtené, azon az úton halad, amelyet Krisztus szélesnek nevez. Ott aztán nincs egyedül az ember. Hely bőven van és az út egyáltalán nem nehéz. Sokak között az ember mégis magányos, mert elhagyta Krisztust.

Krisztus szíve fáj, amikor a széles út embereire tekint. Hiszen értük halt meg. Azt akarja, hogy ott legyenek, ahol Ő van. Az Úr ezt mondja barátjának: Bánkódsz velem, hogy sokak tévúton járnak? Ha igen, akkor mit akarsz tenni, hogy felébredjenek és megértsék, hogy szükségük van az én megváltásomra?

A szellemileg tisztánlátó ember magában hordozza Krisztusnak ezeket a kérdéseit. Ezek nehéz kérdések. Veszélyesek is egyben, mert könnyen vezethetnek oda, hogy önmagamból kiindulva találok ki különböző megoldásokat és stratégiákat, hogy az embereket Krisztushoz vezessem. Olyan könnyű megfelelkezni Jézus szaváról: Nélkülem semmit sem tehetek.

Mihez kezdjek azzal a ténnyel, hogy önmagam semmit sem tehetek? Pusztán azáltal, hogy ezt a kérdés élő a számomra, már jelentőset haladtam. Akkor ugyanis megértem, hogy mind buzgóbban kell figyelnem Krisztus Szavára és mind odaadóbban kell keresnem Őt az imádságban. Akkor eljön az Úr, hogy az én életemben is beteljesítse ígését, amit Jeremiás próféta által adott: vezetni fogom az imádkozva vonulókat. (Jeremiás 31:9)

Most megláthatom, hogyan kell cselekednem. Most megkaphatom a bátorságot, hogy viseljem következményeit annak az útnak, amelyet választottam.

Sok kérdés fog fölmerülni a gyülekezetemben uralkodó körülmények alapján. Hiányzik-e az igehirdetésből a Krisztushoz vezető útmutatás? Bizonytalanság van-e a Biblia abszolút tekintélye körül? Ha így van, szabad-e olyan közösséget keresnem, ahol megkapom, ami itt hiányzik? Fájdalmat okozhat, ha ezt kell tennem, de a hit és az üdvösség miatt mégis ezt kell tennem.

Lehet, hogy olyan gyülekezetben élek, ahol az igehirdetés jól megalapozott és mélyen az örökkévalókra irányul. A választott vezetőség nagyobb része azonban nem érti, mi az egyház. Barátságosak, de az örök dolgok tekintetében tudatlanok. Életveszélyesek. Mit tegyek akkor, ha az Ige hirdetője nem fejt ki világos ellenállást, hanem együttműködést keres a "békesség" kedvéért? A jót, ami megvan egy ilyen gyülekezetben, ledarálhatja a jóakarát. Hogyan kezelhetek egy ilyen helyzetet alázattal, szeretettel, az örök értékeket komolyan véve? Nem egyszerű Krisztus kérdéseire választ adni.

Az igazi Krisztushívőnek, a ma egyházunkban uralkodó, sokszor homályosnak látszó és nyugtalanító helyzetben kell záródokolnia. Imádkozniuk kell együtt és egymásért, vigasztalni egymást és tanulni egymástól, valamint kölcsönös tanácsokkal segíteni egymást. Valójában az éberség és szellemi tisztánlátás azt jelenti, hogy Jézus Krisztus tart életben engem.

Ford: Sörédi Pál